

Însemnările lui Cooper Cameron

Jane O'Reilly

Traducere din limba engleză de Bogdan Ghiurco

Cărăbuși de iunie

— Cooper, acuși vine pizza, îi strigă mama din bucătărie. Caddie, ajută-mă, te rog, să pun masa.

Cooper aleargă la fereastra sufrageriei. Pizza cu salam este preferata lui. Supraveghează strada în așteptarea mașinii de livrări, cu semnul *Piping Hot Pizza*¹ pe capotă. Mașina seamănă cu un taxi.

O față trece clătînându-se pe bicicletă. Farurile sclipesc ca licuricii în umbră. Și, în acea clipă, un cărăbuș de iunie se izbește de plasa ferestrei cu un zgomot brusc și un bâzâit frenetic de aripi. Cooper clipește, surprins. Bagă mâna în buzunar, își scoate carnețelul care încape numai bine acolo și creionul bont și face o însemnare doar pentru el.

Coleopterele sunt niște gândăcei și ar trebui să se cheme cărăbuși de mai, nu de iunie, pentru că suntem încă în mai.

¹ În traducere, *Pizza fierbinte, abia scoasă din cuptor* (n. trad.).

— Ce vrei să bei, Coop? zice Caddie.

Cooper dă un bobârnac plasei. Cărăbușul își strânge picioarele, se luptă pentru prețioasa lui viață. Cooper se gândește acum la vânatoarea de insecte cu Bunicul. Borcane peste borcane cu coleoptere, cicade și, preferatele lui, Lampyridae. Licurici. Licurici magici, sclipitori. Încă mai aude vocea Bunicului. „Poftim, băiete. O lanternă la borcan.” Vede privirea Bunicului, cenușie și temătoare. Îi vede mâna cum scapă vâsla, cum se agață de marginea bărcii. Se întreabă dacă Bunicul s-a luptat pentru prețioasa lui viață.

Nu te gândi la Bunicu'. Nu te gândi la Bunicu'. Nu te gândi la Bunicu'.

Gândește-te la vacanța de vară. Fără profesori care să-l supravegheze. Fără colegi care să-l imite pe la spate. Fără nimeni care să spună „Băiatul ăsta e tare ciudat”.

A trecut de clasa a cincea fluierând. „Cooper poate citi la nivel de facultate”, i-a zis consilierul mamei lui. „Poate citi tot ce-i pui în față.” Și chiar asta face. Citește până și enciclopedii. Și chestii pe care n-ar trebui să le citească, precum revistele lui Caddie și cărțile ei de domnișoară. Citește mai mult decât

orice persoană pe care o cunoaște el, fiindcă citește fiecare cuvânt de trei ori, fiecare rând de trei ori și fiecare pagină de trei ori.

Dar citește iute, așa că nimeni nu bagă de seamă. Și ține secretul ăsta, pentru că nimeni nu l-ar înțelege. Dacă-l descoperă, s-ar putea chiar să-l trimită undeva departe.

Departe. Departe. Departe.

Când va începe școala, în toamnă, va fi în clasa a șasea.

— Mda, sigur, a zis taică-său. Asta dacă-l mai primesc înapoi la școală.

— Cooper! spune Caddie cu asprime.

— Apă, răspunde el.

Cărăbușul de iunie tremură pe plasă și apoi se îndepărtează în zbor. Cooper dă pagina în carnetel.

Curând, toate colepterele vor dispărea pe neașteptate. Ca atunci când te oprești din suhăi.

Treaba e că lui Cooper nu-i scapă nimic. Aude clinchetul farfuriilor scoase de mama lui din dulapul de bucătărie. În spatele lui, Caddie împătorește șervețelele și le pune lângă suportul de farfurii. Tatăl

lui își deschide portofelul, ca să pregătească banii pentru tipul de la *Piping Hot Pizza*.

— Nu am decât de un dolar, spune taică-său destul de furios.

Iat-o. Mașina rablagită cu semnul pe care scrie *Piping Hot Pizza*. Lumina farurilor saltă pe alee.

— A venit *Piping Hot Pizza*, spune Cooper fericit, exact așa cum se cuvine. Întocmai ca un copil obișnuit.

Sună soneria.

Cooper o întrece pe Caddie și ajunge primul la masa din sufragerie. La teancul înclinat de bancnote.

— Nu face asta, Cooper. O să se enerveze tata, îi șoptește Caddie.

O să se enerveze tata. O să se enerveze tata. O să se enerveze tata.

Se enervează mereu.

„Ceva nu e în regulă cu Băiatul Țsta”, răsună în capul lui Cooper.

„Băiatul Țsta are nevoie de ajutor”, răsună iar și iar.

Și cu Tatăl e ceva în neregulă. Tatăl e mereu furios. Dar Cooper n-ar spune niciodată asta cu voce tare.

Totuși, Cooper nu se poate abține. Bancnotele sunt vrașițe. Nu le bagă nimeni în seamă.

— Unu, doi, trei, începe el să le numere.

Le întoarce cu fața în sus.

Cooper nu face nimic rău. Băiatul Țla e de vină. Băiatul Țla nu vrea să-l lase în pace.

Dar, uneori, Cooper se bucură că Băiatul Țla este acolo. Uneori are nevoie de Băiatul Țla. Băiatul Țla își face griji pentru fata de pe bicicletă. În întuneric. Își face griji pentru coleoptere. Și, mai presus de toate, își face griji pentru familia lui.

— Patru, cinci, șase...

— Cooper, vorbesc serios, spune Caddie.

El își coboară tonul.

— Șapte, opt, nouă...

Una câte una, Băiatul Țla întoarce bancnotele cu fața în sus. Spre cer.

— Cooper!

Băiatul Țla a astupat urechile lui Cooper. Abia dacă o mai aude pe Caddie.

Și acum le potrivește marginile. Aranjează bancnotele, le face să arate ca paginile ordonate și vesele ale unei cărți închise.

— Zece, unsprezece, doisprezece...

George Washington zâmbește. Zâmbește și iar zâmbește. Și-ar dori și el să aibă un zâmbet ca al

lui George Washington. Fără nicio grijă pe cap. De douăzeci și șapte de ori.

Mama lui Cooper stă cu farfuriile grele în mână, cu ochii pe Tata, care stă cu ochii pe Băiatul Țăla.

— Pentru Dumnezeu, spune Tatăl, smulgând bancnotele dintre degetele lui Cooper.

Îndesă teancul de bani în mâinile șoferului de la Piping Hot Pizza și trânteste ușa. Ar fi vrut să aibă o bancnotă de douăzeci.

— Aș vrea și eu, măcar o dată...

Dar nu le mai spune ce-și dorește. Doar dă din cap, încrunțat.

Mama lui Cooper pune farfuriile pe masă. Îl servește cu două felii mari de pizza cu salam. Brânza se scurge pe farfuria lui și, în timp ce ea se așază, aburi fierbinți se ridică într-un nor cu aromă de pizza. Cooper culege feliile încinse de salam. Le stivuește pe farfurie, ca și cum ar fi Turnul înclinat din Pisa.

— Cred că o să merg la cabană cu copiii, spune ea, dându-și cu ambele mâini părul lung după urechi. Mă gândesc că o să le prindă bine.

La cabană? Cooper echilibrează cu grijă în vârful turnului ultima felie de salam. Nu vrea să meargă la cabană. N-a mai fost nimeni acolo de aproape

doi ani. De când a murit Bunicul. A căzut în apă și a murit. S-a întins după undiță. Și-a scăpat pipa. Și-a ars cămașa și a murit.

Pe sub masă, Cooper scoate carnețelul din buzunar. Îl ține în poală, ca să nu vadă nimeni ce scrie.

Amintirile urâte sunt ca filmele de groază.

Nu le uiți niciodată.

— Îmi pare o idee bună, spune Tatăl.

— Pentru toată vara, spune mama lui Cooper.

Cooper simte cum se apropie Băiatul Țăla. Ca o umbră întunecată care se deplasează spre el. Încremenește, cu excepția piciorului său drept. Bate cu piciorul drept de trei ori, atât de încet, încât nu-l aude nimeni. Nici măcar Tatăl.

— Sper că nu vorbești serios, spune Caddie. Nu mă poți obliga să stau acolo toată vara. Fără televizor, fără apă curentă. O s-o iau razna.

Cooper știe să-și țină gura. Nu și Caddie. Ea are deja cincisprezece ani și jumătate. Mamei lui nu-i vine să creadă. Lui Cooper, da. Cooper ascultă atent, notând în carnețel.

Tot ce spune Caddie devine pe zi ce trece tot mai credibil.

— Ba vorbesc serios, spune mama.

Asemenea lui Caddie, i se simte furia din voce, deși nu e nervoasă.

— Plecăm dimineață, la prima oră, spune ea.

Caddie trânteste pe masă paharul cu lapte.

Caddie o să înnebunească la cabană. Și mama lui o să înnebunească, dar doar dacă *nu* pleacă. Și nu se poate duce singură. Nu ar suporta să fie și mai singură decât este în momentul de față. Dar mama lui nu suflă o vorbă despre goliciunea sufletului ei și motivul pentru care trebuie să plece.

Cooper înțelege asemenea secrete. Mai face o însemnare în carnetelul din poală.

Teama sună la fel ca furia atunci când teama este un secret.

— E o barbarie, țipă Caddie. N-am nimic de făcut acolo. O să mor de plictiseală.

Cooper ridică privirea spre Caddie. Se întreabă dacă e într-adevăr posibil să mori de plictiseală.

— Poți oricând să mergi în oraș, spune mama.

— Oraș? Nu e decât o momeală pentru turiști. Ai clipit o dată și ai trecut de el.

— Termină, Caddie. O să mergi și cu asta, basta, spune Tatăl.

Caddie e la fel de furioasă ca Tatăl. Se ridică de la masă, își lasă în farfurie ultima felie de Piping Hot Pizza și urcă în fugă treptele. Trânteste ușa.

Cooper rămâne lângă mama lui. Toată lumea spune că moștenește părul și ochii ei închiși la culoare. Oare și ochii lui arată la fel de disperați?

— Cred că tatălui meu i-ar fi plăcut să știe că ne simțim bine acolo, spune mama, punând felia de pizza rămasă de la Caddie în farfuria lui Cooper.

— Da, Ellen, sunt convins că așa e, spune Tatăl.

Nu te gândi la Bunicu'. Nu te gândi la Bunicu'. Nu te gândi la Bunicu'.

Numai că, uneori, Cooper îl visează. Visează că înoată. Visează că-l aude pe Bunicu' râzând. Râzând la gluma aia numai a lor despre ăla mare care a scăpat. Visează că apa e roz din cauza asfințitului și nisipul rece e din înghețată topită. Dar nu e decât un vis. După ce se trezește tremurând, își dă seama că n-o să mai intre niciodată în apă. Nici în vecii vecilor.

Orice s-ar întâmpla.

Dar trebuie să se ducă la cabană. Caddie și mama vor avea nevoie de el. Trebuie să meargă. Trebuie să fie curajos și să le apere, cu orice preț.

Cooper și-ar dori acum să fie invizibil. Stivuiește toate feliile de salam ale lui Caddie deasupra turnului său și mușcă din crustă. Îl simte pe Băiatul Țala cum se apleacă peste umărul lui. Mestecă pe partea dreaptă o dată, de două ori, de trei ori. Întoarce capul, ca să nu-l observe și altcineva. Mestecă pe partea stângă o dată, de două ori, de trei ori.

— Măcar o dată, pentru numele lui Dumnezeu... spune Tatăl, izbind cu palma în masă.

Cooper tresare. Se oprește din mestecat. Își dă seama că ar fi trebuit să fie mai prudent.

Turnul înclinat din Pisa se clatină și apoi se răstoarnă, prăbușindu-se în râul Arno din brânză topită. Cooper trebuie să-l reconstruiască.

Mama lui pune farfuriile una peste alta, stând cu ochii pe Tată, care stă cu ochii pe Băiatul Țala. Din nou.

— Măcar o dată mi-aș dori să mănânci și tu ca un om normal. Nu contează ce.

Și Cooper și-ar dori. Dar medicamentele nu dau rezultate. Doctorii nu dau rezultate. Gândurile fericite nu dau rezultate. Nimic nu dă rezultate. Băiatul Țala nu vrea să-l lase în pace.

— Și îți zic pentru ultima oară, pune carnetul ăla deoparte.

Cooper lasă privirea în jos. Bagă carnețelul în buzunar.

Tatăl se ridică brusc, cu paharul de vin într-o mână și o pată portocalie de sos de pizza pe cravată. Când își împinge scaunul sub masă, face un zgomot ca de ușă trântită.

— David, te rog... spune mama lui Cooper, cu o privire mai disperată decât oricând.

— Mă rogi ce? M-am săturat să mă tot ascund după deget în casa asta, ca și cum n-ar fi nimic în neregulă.

— Cooper, nu vrei să urci în camera ta? spune ea blând. Poate începi să-ți faci bagajul. Ia-ți lucrurile de care ai cea mai mare nevoie. Mă ocup eu de hainele tale.

Cooper urcă scările. Lumina de sub ușa lui Caddie e tăioasă ca o rază laser. O aude șoptind. Nu-și face bagajul. Vorbește la telefon.

Vor pleca dimineață, la prima oră.

Trebuie să-și împacheteze cele mai importante lucruri. Bunurile lui cele mai prețioase.